

DARMO 1/2 ROUTI - I.

Ášter 1/2, 17 Á•ervenec 2018

KnÁ-Á¾ka, kterou ode dneÁjka budete moci na Kudlance Á•Á-st na pokračÁ•ovÁjnÁ-, je z rodu tÁ›ch, kterÁ© navodÁ- pÁ™Á-je nÁjladu, i kdyÁ¾ se v nÁ- mÁ-sty pÁ-Áje o vÁjÁ¾nÁ½ch aÁ¾ smutnÁ½ch vÁ›cech. NenÁ- to jen sbÁ-rka humornÁ½ch pÁ™Á-poutavÁ› vylÁ-Á•enÁ½ Á¾ivot mladÁ© novinÁjÁ™ky. Aby to nemÁ›la jednoduchÁ©, dostala do vÁ-nku zvlÁjÁjnÁ- zvlÁ-Á™ecÁ zpÁ-sobuje jak jejÁ- bezmeznou nÁjklonnost k nejrÁ-znÁ›jÁ-m Á¾ivoÁ•ichÁ-m, tak jejich neobvyklou pÁ™ilnavost k nÁ-.

S lidmi je to vÁjak mÁj sloÁ¾itÁ›jÁjÁ-, a hledÁjnÁ- tÁ© sprÁjvnÁ© cesty Á¾ivotem je pro ni obÁ•as velmi nÁjroÁ•nÁ½m Á°kolem. Autorka, Mia KobosilovÁj, s velkÁ½m citem a pochopenÁ-m vylÁ-Á•ila peripetie Á¾ivota tÁ©to Á¾eny i jejÁ- â€žzvlÁ-Á™ecÁ-â€œ zÁjÁ¾itky.

1. Jen pÁjir stÁ™Á-pkÁ- z dÁ›tstvÁ-

Moje

nejvdÁjlenÁ›jÁjÁ- vzpomÁ-nka je na Á¾ivÁ© kuÁ™Ájtko, kterÁ© mi o VelikonocÁ-ch pÁ™inesl v kapse nÁj dÁ›da, kterÁ½ se v povznesenÁ© nÁjladÁ› vracel z mrskutu. Maminka se zlobila a jÁj, tehdy asi pÁ›tiletÁj, ÁjÁ-lela nadÁjenÁ-m. KuÁ™Ájtko nikoliv. KdyÁ¾ se celÁ© pomuchlanÁ© ukrylo v koutÁ› pod otmánem, nasoukala jsem se za nÁ-m a dlouho odmÁ-tala vylÁ©zt. ChudÁjk kuÁ™Ájtko to tehdy nepÁ™eÁ¾ilo. JÁj naÁjtÁ›stÁ- ano, i kdyÁ¾ s vÁ½praskem.

â€žAA¾ jednou budeÁj bydlet ve svÁ©m, Helenko, tak si tam poÁ™iÁ• tÁ™eba zvlÁ›Á™inec!â€œ slÁ½chÁjvala jsem Á•asto od rodiÁ•Á-, Ájkemraje o psa, koÁ•ku, morÁ•e nebo aspoÁ- bÁ-lÁ© myÁjky.

Vzhledem

k tomu, Á¾e jsme bydleli v mÁ›stskÁ©m panelÁjkovÁ©m bytÁ›, nebyli mÁ© vÁjÁjni pro vÁjechno Á¾ivÁ© vÁbec naklonÁ›ni. Zнала jsem snad vÁjechny psy ze sÁ-dliÁjtÁ› a nÁ›kterÁ© jsem obÁ•as smÁ›la i venÁ•it. Platil vÁjak pÁ™Á-snÁ½ zÁjkaz kterÁ©hokoliv z nich pÁ™ivÁ©st domÁ-. Tak jsem tajnÁ› chovala aspoÁ- chrousty v krabici pod postelÁ-, ale ti mÁ›li jen krÁjtkou Á¾ivotnost. Asi jim nechutnalo to listÁ-, kterÁ½m jsem se je pokouÁjela krmit.

Mnohem pozdÁ›ji se mi podaÁ™ilo vyloudit andulÁjka Ferdu. NauÁ•il se pÁjir slÁ-vek a jeho oblÁ-benou hrou bylo, Á¾e se mi snaÁ¾il ukrÁjst Á•Á-nskÁ© pero, kterÁ½m jsem psala Á°koly. OhromÁ› se mu lÁ-bil ten lesklÁ½ vrÁjek. Hra vÁ›tÁjinou konÁ•ila tÁ-m, Á¾e mi plknul do seÁjitu nebo na ubrus a mÁjma se chytala za hlavu, jestli jÁ- tohle bylo zapotÁ™ebÁ-.

Ferda mÁ›l

jednu velmi neobvyklou vlastnost. NespÁjval na bidÁ©lku, ale uklÁjdal se na podlÁjÁ¾ku klece.

â€žTen ptÁjÁ•ek vÁjmi asi, chudÁjÁ•ek, umÁ™el,â€œ upozorÁ›ovaly opatrnÁ› nÁjvÁjtÁ›vy.

â€ŽKdepak, to on chrnã, â€œ hlãjsili jsme.

Stãilo cvrnknout do klece a bleskurychle vyãiplhal na vãtviãku, kde uã se rozhlãel, co dostane dobrãho. Zaãili jsme s nã-m spoustu legrace, kterã vãjak netrvala dlouho. Mã mladã bratr pãmiãjel jednou odpoledne oznãmit tãitovi, ãe se ptãek musã- â€žploletãtãœ. Na balkonã jsme pak naãili jen prãjzdnou klec s otevãenãmi dvããky. Uã jsme ho nikdy nevidãli.

Docela

Jinak to bãvalo o prãjzdnãch, kterã jsem vãtãinou trãvila u pããbuznãch na statku v Netkovicãch. Prã bãã tam chovali snad vãjechna domãcã- zvããta, na kterã si jen vzpomenete. Kdyã jsem nãkam zmizela, zpravidla jsem byla nãslednã objevena v obydlã- nãkterãho z nich. Nejãastãji ve psã- boudã. Ta tehdy patãmila Brokovi, mãomu velãomu kamarãdovi. Tedy, vzrãstem moc velkã½ nebyl, spããje stãmednã-, ale o to legraãnjã- bã-lã½ voãããjek s ãernãmi skvrnami. Dvã z nich mãl kolem oãã-, takãe vypadal, jako kdyby si nasadil sluneãnã- brã½le. Obãas prohnal drãbeãã a to potom musel za trest na ãtmãz. Mnã ho bylo lã-to, tak jsem mu tajnã nosila dobroty a bydlela s nã-m v tã jeho boudã.

Nesnãjel poãããka, pana Vaããka, ale mãl z nãj tak troãku strach. Kdyã ho zahlãdl, zuãtivã se rozãitãkal, ale ãã-m vãce se doruãovatel v ãirokã pelerã-nã blããil, tã-m rychleji Brok couval a couval, ale stãje ãitãkal. Jakmile vzal poãããk za kliku u branky, hrdina zmizel v boudã a byl zticha jako pãna. Nã kdy to trvalo docela dlouho, protoãe pan Vaããek si rãid popovãdal a vãtãinou jeãitã dostal v kuchyni nãco na zub. Tehdy to tak bãvalo na vesnicãch zvykem. Jakmile za nã-m branka zase zaklapla, Brok okamããitã vyrazil a zaãal pouãitã hrãzu.

Jednou mã tenhle psã- kamarãd zachrãnil. Pããed ãã-m? Minimãlnã pããed poãããdnã½m prochlazenã-m. To mi mohlo bã½t tak deset let.

Bylo mokrã sobotnã- odpoledne. Teta se strãcem poãããd cosi poãã-tali, bratranec se vãnoval svãã dã-vce, kterã za nã-m pããijela z vedlejãã- vesnice a jã se dãsnã nudila.

â€ŽTeto, uã tam nenã- ani jedna limonãjda, co kdybych zajela do hospody?â€œ

â€ŽVãdyã tam prãã-â€œ

â€ŽTeã zrovãnka pããestalo, podã-vej!â€œ

â€ŽMohla by mi vzã-t i nãjakã pivo,â€œ pookãã strejda a ãjel nachystat prãjzdnãã lahve do taãky.

Teta sice nãco brblala, ale napoãã-tala penã-ze a pomohla mi vyvãzt ze dvora velãã, tãããã kolo znaãky Ukrajina. Uãjatou koããkovou taãku s lahvemi jsem navlãkla na ããidã-tka a uã jsem frãela z kopce dolã na nãives. Kolo bylo naãitãstã-dãmskã, tak jsem mohla pãmiãã-zdã stãit, jinak bych ze sedla na pedãily jeãitã nedoãjhla. Hospodskã uã mã znala, vymãnila prãjzdnãã lahve za plnãã a rovnou si vzala z kapsiãky v taãce penã-ze. Na cestu mi jeãitã pããidala ããããããku Pedro, kterã bãjeãnã vonãla, chutnala a dãlala obãã- bubliny.

Chvilku jsem jela a potom tlačila do kopce. Kolem celé silnice byl hluboký vřek, jak se zrovna po vesnici budovaly nové parky. Před každým vchodem do domu nebo do zahrady leželo přes vřek prkno. Už jsem byla u cesty, tak jsem nasměrovala kolo na to prkno a šup! Až jste na něj uklouzlo po blátě, až jste na ho přesvědčila taška s pitím a už to bylo. Nejdříve do dřezy zahulely lahve z přeplněnými taškami, potom já a na mě tleskali Ukrajina. Vzhledem k tomu, že od rána poctivě pracovalo, byla na dně vrstva bláta, ve které jsem uvázla. To, co ze mě koukalo, bylo zase překrásně pnuté bicyklem.

Brok přiběhl k plotu a divoce řikal. Aby mě aspoň zahlédl, tak vyskakoval do vřeků a odrazil se přímě tím vřekem nohama najednou, takže vypadal jako kozlík na parkách. Konečně se otevřelo okno.

„Co tam pojdě mami, magore?“ zahlekal bratranec Jirka.

Kamela jsem v hlěně o pomoc, ale nebylo mě slyšet. Na řekla - Brok nepřetržitě řikal a kácel tak dlouho a tak zoufale, až na něj Jirka vztekle vyběhl. Konečně jsem byla nalezena a vysvobozena. Strejda kroutil hlavou, ale když zjistil, že piva zůstala v blátě nepoškozena, přidil pro holky a zahájil vřek.

Brok tehdy dostal za odměnu předního buřtu a ode mě velkou pusou na čenich. MIA KOBOSILOVÁ